

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΠΡΙΓΚΗΠΑΣ ΚΙ' Ο ΔΕΚΑΝΕΑΣ

Μιά φορά όταν ο πρίγκιπ Νικόλαος ήταν μικρός, είδε στην λεωφόρο Κηφισιάς να παρελαύνουν δυο λόχοι πεζικού.

Έξωφρα του ζήησε την περιέργειά του ένας ηλικιωμένος δεκαετής, που κοίτασαν λίγο καθώς περπατούσε. Ο δεκαετής αυτός ήταν οδηγός μιάς ένομοτίας.

Στόν πρίγκιπα έκαμε τόση εντύπωση ο δεκαετής αυτός, ώστε σάν γύρισε στο παλάτι ζήτησε από τόν πατέρα του να καλέσει στά ανάχωρα τόν διοικητή του πεζικού συντάγματός και νά τόν ρωτήσει σχετικάς.

Πράγματι ο διοικητής κληθείς παρουσιάσθηκε τήν άλλη μέρα στά ανάχωρα.

— Δέν μου λέτε, χ. διοικητά, τόν ρώτησε ο μικρός πρίγκιπ, πώς τόν λένε εκείνον τόν γέρο δεκαετή που έχετε στό σύνταγμά σας;

Ο διοικητής σκέφτηκε μιά στιγμή κ' έπειτα του είπε :

- Ιωάννη Δίμο, Ύψηλότατε.
- Από ποῦ εινε;
- Αίτωλουκαρναν.
- Καί γιατί τόν έχετε ακόμα δεκαετή;
- Γιατί εινε άγραμμιατος, Ύψηλότατε.
- Δέν εινε γενναίος;
- Καί πολύ μάλιστα.
- Γιατί ζουστάνει;
- Χτυπήθηκε στις συμπλοκές που έγινον στά σύνορα.
- Πολέμησε καλά;
- Θανήσασα.
- Γοτε νά τόν κάμτε επίλογο.

Ο συνταγματάρχης άσπασε. Τότε επενέθη ο βασιλεύς Γεώργιος, που στικόνταν και άκουγε όλον τόν διάλογο, και είπε :

— Δίμο έχει ο Νικόλαος; Έτσι εινε, χ. διοικητά. Η άνδρεία πάντα αξίζει όσο και τά γράμματα! Να προηibaσθή ο δεκαετής...

Και ο δεκαετής Δίμο έπροηibaσθηκε.

ΜΙΑ ΕΞΥΠΝΗ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Η καρία Κορνουέλ ήταν περίφημη, μεταξύ της Παρισινής άριστοκρατίας, για τήν έτοιμότητα και τήν έξυπνάδα τόν άπαντησέόν της.

— Μιά μέρα τήν έπεσεφόηθη στο σπίτι της κάποιου πλουσία κυρία, ή οποία, άφοῦ συναμύλησε άρκετά μαζί της, όταν σηκώθηκε νά φύγει, της είπε για νά τήν πειράξή :

— Τώρα καταλαβαίνω ότι με γέμισαν λέγοντάς μου πως έχώσατε τόν μυαλό σας...

— Μην άκούτε τόν κόσμο, κυρία μου, γιατί λέει ότι τού κατέβει, άπάντησε ή καρία Κορνουέλ. Φαντασθήτε πως έμνα μούχουν πη ότι ξαναβρήκατε τόν δικό σας!...

αυτε πιο λέρα... Άρρήστε με...

Τότε οι άγγελιο θυμωμένοι που ο Αιμερί έδινε τόση λίγη σημασία στις παραδεισάκις άπολαύσεις, μάζεψαν τά φτερά τους, και ο νεαρός ακόλουθος, περτώντας μέσ' άπ' τόν άέρα, βρέθηκε σωριασμένος στις πλατές τού έξώστου τού πύργου, όπου ήταν φυλάσσιμένη ή Γουλιελμίνια.

Τά μέλη του τοιαζίστηκαν, τού κρανίου συντρίφτηκε. Τό αίμα του κυλόσε άπο τόν στόμα του, άπο τά μάτια του, άπο τού μέτωπό του. Καταλάβαινε πως σέ λίγο θά πέθανε, και σέ όλο του τού σώμα ένωπιθε πόνους που θά τού ήταν άδύνατο νά φαντασθή τής θά μτωροφσε ποτέ να τους ύποφείη.

Μά ή Γουλιελμίνια, ξεμαλλιασμένη, τού είχε περάσει τά χέρια γύρω στο λαιμό, χαιδούοντάς τις πληγές του, φιλοντάς τά καταματωμένα του χείλη.

Και, πρίν ξερησθή, ο φτωχός ακόλουθος ψιθύρισε :

— Νά που έγνωρίζα καλύτερα άπο τούς άγγέλους τού όρόμο τού Παραδείσου!... Ο Παράδεισός μου βρισσεται κοντά σου!...

CATULLE MENDES

ΑΗΣΜΟΝΗΜΕΝΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΣΕ ΜΙΑ ΠΑΡΘΕΝΑ

Τ' άστροελέια τού οφρανού δέν έχουν τή λιαπράδα, τή δύναμη και τή φωτιά, ούτε τή γλήγοραδα, που έχουνε τά φρεσινά τά μάτια σου κυρά μου. Και, μου τού λέει όλόφρονη στο στήθος ή καρδιά μου. Να με φλογίζει έπιθυμώ ή φλογισή ματιά σου, θέλω ο καμμένος νά καθ' έμπρος στην όμορφιά σου.

A. ΚΑΨΟΚΕΦΑΛΟΣ

Σ' ΕΝΑ ΛΕΥΚΟΜΑ

Άσπρο γιατί, μέσ' στην πλατείά που άνοίγεις άγκαλιά σου και δέχσασα φίληματα και στεναγμούς και πόνους, κάπε ένα δάσος κ' άπο με στα φύλλα τά δικά σου γι' άλλης ζωής τούς χρόνους.

Νωπό-νωπό σάν τήν ψυχή όπου σου τού χαρίζει, θεομό σάν τά άνερίματα που άνάθεσε ή καρδιά μου, άς τού νά ζή, είν' άκαιο, μόνο για νά θυμίζη στους άλλους τ' όνομά μου.

N. ΣΤΑΜΑΤΕΛΟΣ

ΕΣΥ ΚΙ' ΟΗΛΙΟΣ

Είπτα νά ίδης, άγάπη μου, τόν ήλιο πως άρχίζει με φως νά πλημμυρίζει τόν άπειρο οφρανό. Νηρούς άχτινες χείμαρρο σοροπά μέσ' στο ποτάμι. Μήπως ζητά νά κάμη τού όρμημα του γροσού; Και τού φτοχο τού λουλούδι κ' έκείνο τ' άγαπάει. Ίδές που τού ξυπνάει. Ά ένα θεομό φίλι. Και κ' όλο τούτο ή άχτινα του δέν φθάνει νά χαρίση τόση όμορφιά στη χτίσι όση σοροπάς έσύ.

A. ΜΑΝΟΥΣΟΣ

ΡΟΔΟ ΚΑΙ ΚΡΙΝΟ

Ρόδο και κρινό έμίλωναν τά πρώτα που θά πάρη στο μέγχο και στην όμορφιά, στη νηιότη και στη γάμη. Κι' όταν ή κόρη που άγαπό έράνησε μπροστά τους, πήραν τή μορζομύριστη και άδοσερή λαλιά τους. Ρόδο και κρινό έζλώμασαν κ' έσάψαν άπ' τή ζούλεια, καθώς και τ' άστρα τρεμοσβόουν όταν προβάη ή ποίηια.

E. ΣΤΡΑΤΟΥΛΑΚΗΣ

ΕΙΣ ΟΡΑΙΛΝ

Κρύψε τά χέρια σου μήπως τά ίδοινε τα ρόδα, οι κρινόι και δέν εγινόνε πλείο νά στολίσουνε Πρωτομυρία. Κρύψε τά μάτια σου μήπως τ' άστέρια πλείο δέν προβάδουνε τά καλοκαίρια, πλείο δέν φωτίσουνε φραία νηχιά. Κρύψου, κυρά μου, μέσ' στην καρδιά μου! Κρύψε τά κάλλη σου, τήν όμορφιά μηπως σ' έσένανε προσηλωμένη ή χτίσι κλίβει έρωτευμένη και μείνη άκίνητη σ' έσέ μπροστά!

E. ΜΑΡΤΙΝΕΚΟΣ

ΟΝΕΙΡΟ

Πτείνει, νά ίδης, θ' άρπάξω μια μαχαίρα κροτερή νά σε πάσω νά σε σφάξω ή ψυχή μου νά χαρή. Η φρονάμα σου εκείνη —τί δυσάρεστο κακό!— μου δέκοψε στην κλίβη τ' όνειρό μου τού γλυκού.

Άχ, τι έμελλε νά γίνη δέν ήξεύρω, μά τού ναί, άν δέν έδωγες εκείνη τή φωνή σου, πτενείν.

A. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΣ

ΑΡΑΒΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

Ν' άκούς και τού μεγαλιότερο και τού μικρότερο κ' έπειτα νά σχηματίσης δική σου γνώμη. — Η καλύτερες σκέψεις εινε ή σιωποότερες.

